

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

II. Contendebant ea tempestate orientales, res in Oriente iudicatas non posse retractari in Occidente. Probatnr ex epistola Concilij Antiocheni ad Iulium. Neque contradicit absolutè Iulius; sed facto ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

& reliquos Episcopos in suam communionem. non tamen eis Ecclesias suas restituit, nisi per consequentiam. Sozomenus explicatus.

IV. Verba Iulij ac Sozomeni hæcenus malè intellecta fuerant, ideòque explicanda fuerunt accuratè.

V. Orientales Sardica congregati secessionis suæ causas rejiciunt in occidentales: eo quod illi cognoscere vellent de causis orientalium. Probatur ex synodica eorum epistola.

VI. Occidentales aliter censebant quàm orientales. Iulius scripsit depositiones Episcoporum Ecclesiarum apostolicarum, ac præcipuè Alexandrina, fieri non posse in Oriente inconsulta sede Romana. Explicantur verba Iulij adversus detortas aliorum interpretationes.

VII. Magna erat per illas tempestates dignatio Ecclesiarum apostolicarum, ad quarum doctrinam hæreticos provocant antiqui patres. Unde fiebat ut Episcopis illarum Ecclesiarum incumberet necessitas arctissima communionis.

VIII. Sed præcipuè causas Episcoporum Alexandria ad sedem apostolicam ante omnia referendas esse, juxta consuetudinem, contendit Iulius: qui consuetudini tribuit exemplum semel usurpatum. Notatur Cardinalis Pervonius, & refutatur.

IX. Orientales iniquo animo ferunt Maximum Episcopum Constantinopolitanum, à secunda synodo dejectum, Romam esse profectum, ut illic causam suam refricari procuraret. Itaque soluta tunc est Ecclesiarum communio. Quæ res magnam sollicitudinem attulit occidentalibus. Quid sibi arrogaverim in causa Maximi.

X. Si canones Sardicenses recepti tum fuissent, inventa erat occasio qua revocarentur in usum. Sed eorum ne verbum quidem in epistola occidentalium, qui nihil aliud contendunt quàm ut unà cum orientalibus cognoscere possint de causa Maximi.

XI. Referuntur verba epistola Concilij Italia ad Theodosium.

I. **E**XAMINANDUM deinceps nobis incumbit an canones Sardicenses recepti fuerint per universam Ecclesiam. In antecessum autem adnotandum est iniquum omnino visum esse orientalibus si occidentales Episcopi etiam in plenario Concilio tentarent retractare judicia in synodis orientalibus facta, quod eo pacto harum synodorum auctoritatem violari manifestum esset. Itaque vix credi potest eos ita comparatos fuisse ut solius Romani Pontificis auctoritatem sua superiore esse confiterentur, præsertim cum schisma recenter adversus illum fecissent, eumque ob hoc excommunicassent quod caput esset eorum qui leges ecclesiasticas pessumdederant: *Ut duces & principem malorum, qui primus januam communionis sceleratis atque damnatis aperuit, ceterisque adiutum fecit ad solvenda jura divina.*

II. Orientales enim, per illas tempestates, regulam hanc certam & indubitam ecclesiasticæ disciplinæ esse contendebant, res in Oriente judicatas retractari non posse in

Occidente, nec è contrâ. Ita namque affirmavit Concilium Antiochenum in epistola ad Iulium Papam: in qua Episcopi adferunt exemplum damnationis Pauli Samosatensis ab Episcopis orientalibus decretæ, quam Occidens recepit consensuque suo firmavit absque novo examine; sicut etiam Oriens recepit & approbatione sua confirmavit damnationem à synodo occidentali decretam adversus Novatum. At Iulius Papa respondens huic epistolæ Concilij Antiocheni, non contradicit absolute supremam esse Conciliorum orientalium auctoritatem; sed Athanasij tantum factò inhæret explicandòque judicio quod adversus eum latum fuerat in synodo Tyria. Ait enim illud esse irritum, quod adversus Athanasium Presbyterumque ejus Macarium testimonia absentibus illis recepta fuerint à iudicibus delegatis apertissimis Athanasij hostibus & ab eo ejuratis; ideòque judicium illud integrum non fuisse, sed tantum ex *monopis*, ex quo sequeretur illud executioni non esse mandandum. Cùm itaque Athanasium in suam communionem susceperit, nihil se canonibus adversum egisse; quoniam sententia excommunicationis nulla erat. Quibus addidit momenta ex visceribus causæ peccata, falsitatem nimirum accusationis probatam auctoritate actorum, quam plures Orientis Episcopos à communionem sua non abstinuisse Athanasium, tamen damnationis sententia in eum lata fuisset; tum nolle Episcopos orientales in unum convenire, quamvis per Legatos consensissent ut Papa Iulius universos Episcopos Romam evocaret pro discutienda causa Athanasij. Ait postremò, nihil adversus statuta Nicæni Concilij tentari, si quæ synodus quæpiam statuit, in posteriore retractentur. Alludit autem ad synodum Alexandrinam, cui centum Episcopi interfuerant, in qua damnatus fuit Arrius, cujus causa de integro discussa est in Concilio Nicæno.

III. Sed adnotandum est non dicere Iulium redditas à se fuisse Ecclesias Athanasio & reliquis Episcopis. Nam ea erat questio principalis; quæ reservata erat cognitioni synodi quam Iulius convocaverat rogantibus orientalium Legatis; tamen negarunt dein orientales id se Legatis suis dedisse in mandatis. Sanè iidem orientales in sua epistola synodica sub nomine Concilij Sardicensis edita illud tantum conqueperunt, receptos à Iulio in communionem Athanasium & reliquos Episcopos damnatos: *Ad Iulium Romam perrexit, sed & ad Italia quosdam ipsius partis Episcopos, quos seducens per epistolarum falsitatem, ab eisdem perficit in*

Vide lib. 1. c. 4.
& 1.

Epistola Nicæni
Concilij ad Iulium
Papam.